
SANKT OLAV

St. Olav utkommer en gang ukentlig. — Abonnement både for Inn- og utland tegnes på alle postkontorer eller direkte, skriftlig, i Ekspedisjonen, Akersveien 5. Abonnementspris kr. 2,50 pr. kvartal forskuddsvis betalt, — for utlandet tillegg av vedkommende lands avisporto. Opsigelser må være Ekspedisjonen i hende senest 14 dager før hvert kvartalskilte. — Annonser må være innsendt innen mandag aften. — Manuskript innen fredag aften.

INNHold: Pater Wittes preken ved høimessen i Trondheim 10. april. — Augustin og Goethe. — Katolisismen og det moderne Indien. — Å tie om nestens feil. — St. Josefsforeningens sang. — Herhjemme — og derute.

ST. OLAVS REDAKSJON, AKERSVEIEN 5 - OSLO - TELEFON 25287

RETT + OG + SANNHET

Pater Wittes preken

ved høimessen i St. Olavskirken, Trondheim den 10. april.

(Forts.).

Således må også den gode hyrde etter Jesu mønster kjenne de ham anbetrodde, se i dem sin Frelser og Gud Faders trekk og søke å utforme dette bilde til alltid større likhet med Jesu hellighet. Intet arbeide må være ham for besværlig, ingen møie for stor, ingen skuffelse for bitter når det gjelder å minne en udødelig sjel om dette.

Den gode hyrde må alltid bære omsorg for sine menigheters åndelige vekst og fremskritt. Dertil er han sendt av Kirken. Kirken sender troens forkynnere til alle land. Det var Kristi siste befaling og vilje før himmelfarten: Gå ut i all verden og prek Evangeliet for all skapningen. (Mark. 16, 15). Gå hen og lær alle folk, idet I døper dem i Faderens og Sønnens og den Helligånds navn; og lær dem å holde alt hvad jeg har befalet Eder. (Matt. 28, 19 f.). Kirkens misjon strekker sig ikke bare over de ikke kristne land, men også over de allerede kristne. Når derfor vår kirke sender sine forkynnere til kristne land, såsom Norge, så vilde det være en sørgelig misforståelse fra ikke katolske kristnes side, om de mente, at vi holder Norge for et hedensk land. Også de kristne trenger til å høre Guds ord ved Kirkens forkynnelse, og det først og fremst våre trosfeller. Deri består jo nettopp det fremskritt som Kirkens lære skal gjøre. Ti skjønt Kristi lære, som Kirken forkynner, er en evig og uforanderlig sannhet, så er den dog ikke som en stiv og død maskine, men et livfullt vesen, som alltid skal være på vei fremad.

Hvorledes skal vi forstå dette?

Kirken vil alltid ved sin forkynnelse føre folkene til dypere forståelse av den guddommelige sannhet, til innsiktsfullere deltagelse i gudstjenesten; alltid søker den ved de dogmatiske avgjørelser nøiere å fastlegge den ene og uforanderlige sannhet, klarere å fremlegge dens enkeltheter og tydeligere å fremheve det som er vanskelig å fatte.

Allerede en helgen (Vincent av Lerin) fra det femte århundre skildrer denne enhet og dette fremskritt med de treffende ord: Kristi Kirke våker med iver og omsorg over sin betrodde troslære; aldri forandrer den noget av den; aldri borttar den noget, tar intet nødvendig fra, legger ikke noget overflødig til, slipper ikke sitt, antar ikke noget fremmed, men er ivrig for det ene, at den ved tro og vis forkynnelse nøiere forklarer og bedre utlegger det gamle, hvortil allerede spiren er lagt og begynnelsen gjort, at den styrker det som allerede er godt utviklet og bevarer det som allerede er styrket og står fast. Dette er sant fremskritt i troens lære og dette er sant fremskritt fra de troendes side, at de når til dypere forståelse av Kirkens lære, at hele deres vesen i stadig stigende grad gjennomtrenges av denne lære, så de også i praksis og gjerning bedre og bedre lever deretter.

Også til de kristne, som står utenfor den katolske kirke, henvender Kirken sig. Alle tenkende og alvorlige kristne kan ikke komme utenom det faktum at kri-

stenheten er splittet i forskjellige konfesjoner. Også her i Norge er det konfesjonelle spørsmål alltid aktuelt. 400 års historie har vist for enhver som vil se, at kløften mellom den katolske og den protestantiske kristendom er bred og dyp, så at det synes å være håpløst å slå bro over den. Men over håpløshetens

Pater Witte.

mørke lyser dog som en stjerne Kristi ord: Der skal være en hjord og en hyrde. Og det annet: Derpå vil jeg erkjenne, at I er mine disipler, at I elsker hverandre. Her har vi veien, her har vi broen, hvorpå vi skal møtes. Kristi kjærlighet må formå oss alle til å arbeide for enhet i troen, forat det blir en hjord og en hyrde. Dette er et krav som især vår tid stiller til oss. Det er veldige krefter i bevegelse, som søker å gjøre det av med hele kristendommen, jeg tenker på bolsjevismen med de gudløses bevegelse i sitt følge.

Kun en enig kristenhet kan møte disse farer med

held for begge parter, som for øieblikket ennu er skilte. Hvis vi holder på å stå ved splittelsens klagemur, vil kristendommens fiender vinne terreng. Vi hilser derfor alle enhetsbestrebelse fra våre i troen skilte brødrer side velkommen, og venter, at de gjør det samme med hensyn til oss. Men kjærligheten til Kristus, våres alles Frelser, må lede oss heri. Visstnok er en gjensidig uttale nødvendig for å opnå noget. Men uten avrustning over hele linjen fører dette krav ikke frem. Bort altså med kampen med giftige våben. Forsvaret av de forskjellige standpunkter må innskrenkes til de regulære tropper, til de kalte, til dem som har den nødvendige teologiske utdannelse, til dem som har de nødvendige forutsetninger til å forsvare sin overbevisning, sin kirkes standpunkt. Og forsvaret må innskrenkes til minstemalet. Kjærligheten til Kristus og den sanne freds sinnelag må gripe alle og bære alle enhetsbestrebelse. At vi idag er katolikker og andre protestanter er ikke vår skyld og ikke vår fortjeneste. At vi er skilte i troen er en felles lidelse.

For å læge den, kan der ikke være tale om omvendelse av den ene part i ordets moralske betydning, som om den ene part hadde en moralsk skyld i denne splittelse. Den dag idag står her overbevisning mot overbevisning. Og da kan kun kjærligheten til Kristus, begge parters opriktige lengsel etter å virkeliggjøre Kristi helligste testament om, at alle skal være ett, føre til enhet i troen.

Biskopen av Hildesheim, i hvis bispedømme den største del av befolkningen er protestantiske kristne, sier det merverdige ord i sitt siste hyrdebrev: Der går et hjemve gjennom kristenheten, man kan nu oppfatte det som en lengsel av de i troen skilte brødre innbyrdes, eller som en hjemlengsel etter moderen og faderhuset. Det er så vanskelig å klæ denne hjemve i de rette teologiske ord. Hvis Kristus skulde ha talt, vilde Han ha talt en underfullt gripende lignelse. Han talte og vi stammer. Ett er sikkert, i den lignelse, som Han, Mesteren, skulde preke, vilde der ikke forekomme en forloren sønn.

Med dette fredens sinnelag vil jeg som den katolske Kirkes utsending og som overhyrde for dette nye kirke-distrikt træ Eder imøte, og jeg håper, at jeg møter kjærlighetsfull forståelse, såat vi nærmer oss mere og mere oppfyllelsen av Kristi vilje: Der skal være en hjord og en hyrde.

Og I mine kjære troende i dette nye kirke-distrikt, husk Jesu ord: Jeg kjenner mine, og mine kjenner mig. Hengir Kristus, våre sjeles øverste hyrde i himmelen, sitt liv for oss, lever han kun for oss, og skal den

hyrde som Hans kirke sender til Eder i Hans navn leve kun for Eder, så har jeg Eders medhjelp behov. Dette vil I lære, hvis I søker å kjenne den gode hyrde Jesus Kristus, å elske Ham mere og mere, hvis I er villige til å lytte til Hans blide hyrdestemme. Så henvend Eders blikk på Jesu hyrdehjerte som banker for Eder, som brenner av lengsel etter å besitte Eders hjerte helt, som vil herske der som konge. Til å opná det er Eders medvirken nødvendig. Den kalles den katolske aksjon. Den katolske aksjon i almindelighet er lægfolkets medvirken i Kirkens apostoliske arbeide. Det dreier sig om å vite måten å utføre denne medvirken på. Hvad jeg i betraktning av forholdene i dette lille kirke-distrikt vil anbefale som katolsk aksjon er Eders ivrige deltagelse i Kirkens liv. Ikke bare oppfylle Guds og Kirkens bud med nød og neppé, med sukk og

tvangsfølelse, men av kjærlighet; å gjøre frivillig mere enn minstemålet, som Kirken krever ved sine bud, å overvære ofte den hellige messe, å gå ofte til Herrens bord, det er katolsk aksjon. Å støtte den katolske litteratur, å delta ivrig i foreningslivet, det er katolsk aksjon. Derved beviser I at I kjenner den gode hyrde Jesus Kristus.

Og Han vil glede sig derover og sørge for, at I har livet, og har det i overflod. Da vil I være som edelstener i Hans kongekrone. Da vil I også være min ære og min glede, for å tale med apostelen Pauli ord. (1. Tess. 2, 20).

Så vil jeg slutte med ønsket om Guds velsignelse over Eder alle. Velsigne Eder den allmektige Gud, Faderen, Sønnen og den Helligånd. Amen.

Deo gratias.

Augustin og Goethe.

EFTER PAUL REINELT.

(Forts.).

På de punkter hvor de kun gjengir hvad de har oppatt, er de like så ubetydelige som sine kolleger — en hvilken som helst lærd kan ha skrevet Augustins «Undervisning av de mindste», og det samme kan man si om alle de forsøk Goethe gjør på å spille pedagog. Hvor de derimot ikke legger vekt på å belære, når de begge det sublime — hele deres virke er i grunnen bare pedagogikk!

Begges liv og arbeid stod i uroens tegn. Afrikaneren søker stadig Gud, og urolig er hans hjerte til det hviler hos Gud. Dikteren bærer i sitt bryst den sikre forvisning at der bak alle tings vekslende former er et urfenomen, en uråpenbaring. Det blir hans livs mål å søke å finne dette. Derfor beskjeftiger han sig med alle videnskapsgrener og behersker dem alle — han inndeler sine timer så han får mest mulig ut av dem, og alle hans reiser skjer i grunnen bare for å utforske urfenomenet. Han føler like så dypt som Augustin den dype kløft, som går gjennom hele naturen, og da han avviser begrepet synd, som dog er årsaken til denne skjebnesvangre dualisme, må han søke enheten på annen måte. Men her fant han ingen sikker vei — hverken gjennom filosofi, studiet av plante- og dyreverdenen eller all fordypelse i naturen, og blev derfor en evig søker som på grunn av sin manglende religiøsitet aldri kunde komme til ro i følelsen av Guds usigelige enhet. Derfor er der noget tragisk over hans ord til Eckermann: «Man har alltid betraktet mig som særlig begunstiget av lykken, og jeg vil heller ikke beklage mig over mitt liv. Men i grunnen har det ikke vært alt arbeid og umake verd — og nu da jeg er 75 år kan jeg si at jeg ikke har hatt fire ukers egentlig tilfredshet i

all den tid. Det var som stadig å skulde velte en sten som alltid falt tilbake igjen.»

Og dog var der et tidspunkt hvor Goethe i sin søken kom enheten temmelig nær. Det var dengang da han forpint av forholdet til fru v. Stein flyktet til Italien. Her falt fortidens lenker av ham, og synet av det store og verdensomspennende, således som han fant det i Rom, gav hans tanker en hel ny retning. Antikken tok ham fangen, og selv om han som sin mor manglet sans for de religiøse verdier, så kunde han dog ikke undra sig det mektige inntrykk, som dette så helt på det religiøse innstillede folks vesen og opreden gjorde på ham. Her hvor det dreiet sig om folkeslag og kultur var han så receptiv som vel et menneske kan være. Tilbedelsen av den hellige Agatha var for ham en åpenbaring — og for første gang så han kvinnen, ikke som kjønnsbestemt, men som noe hellig og rent. I denne atmosfære diktet han «Iphigenie», som ikke sier et eneste ord som ikke også den hellige Agatha kunde ha sagt. Ut fra denne nye stemning kan man forstå bruddet med fru v. Stein etter hans hjemkomst, selv om denne stemning ikke holdt sig så lenge. For et faustmenneske som han, var den unge Christiane Vulpius, som kort efter krysset hans vei, en for stor fristelse.

Man ser tydelig her parallellen mellom ham og Augustin, hvis søken etter enhetens Gud også blev hemmet av en kvinne. Først opplevelsen i haven i Milano drev ham inn i ensomheten og forbindelsene med kvinner løste sig op av sig selv. Likesom Goethe viet sin reneste kjærlighet til sin mor og sin søster Kornelia — så ofret Augustin sig for den hellige kjærlighet og for familiens aller intimeste bånd.

Man må opriktig beklage at Goethe efter sin hjemkomst fra Italien igjen lå under for kvinner. Derved utdypedes kløften i ham og han fjernet sig mer og mer fra det mål, som han dog strepte så ærlig efter. Han følte det selv, og hans mange frivole epigrammer med utfall mot kristendommen må sees i sammenheng med hans indre misfornøielse med sig selv. Han blev fra nu

Den lesende Augustinus.

av stadig ensommere — vel fikk han Schiller til venn, men det var et vennskap, som ikke brakte ublandet glede. fordi Schiller i grunnen stod uforstående for hans innerste vesen. Han blev fremmed for sine gamle venner og stødte dem fra sig ved å gjøre narr av dem i «Xenien». Ingen av de store verdensbegivenheter gjorde mer enn et flyktig inntrykk på ham. Den franske revolusjon, Prøissens nederlag, felttogene mot Frankrike, Wienerkongressen fant ham kun som en tilskuer — ikke som den der tar inderlig del i alt som skjer. Det er så uendelig tragisk at Goethe, som i alle sine verker har hyldet utviklingslæren, selv tilsynelatende stadig er i tilbakegang fra sin opprinnelige høide. Der er ganske visst perioder, hvor fortiden stiger frem for ham i forklaret skikkelse og gir ham stoff til dikterisk behandling, men mer og mer setter han sin egen subjektivitet frem som det eneste midtpunkt for alt. Sin tid ofrer han for sin farvelære som bringer ham i den heftigste strid med fagfolk, så at han forarget trekker sig mer og mer inn i sig selv. Huslig misere stødte også til — og både han og Augustin måtte se sine eneste sønner, til hvem de begge knyttet store forventninger, dø fra sig. Men hvilken forskjell er der ikke på de to sønner!

Augustins utvikling var en ganske annen etter hans dåp og følgende hjemkomst. Han slettet mer og mer sitt eget jeg ut og stillet Gud som sine tankers midtpunkt. I sine siste år gjorde han dette i så høi grad, at Kirken senere har måttet ta avstand fra hans tanker om Guds inngripen i menneskers tanker. Aldri er det teocentriske og egocentriske standpunkt blitt så tydelig levet ut i de minste konsekvenser som av Augustin og Goethe!

Begge blev de sin tids orakler, og gjorde det sted, hvor de levet på til kulturens centrum. Hippo var kun en ubetydelig liten by, hvis ruiner man knapt kan påvise. Men dens biskop var den drivende kraft i tidens arbeid. På samme måte blev den lille by Weimar i Goethes tid til et valfartssted for alle, som betød noe og er det den dag i dag. Man forstår også godt at de to, som hver på sin måte hadde oplevet så meget, følte trang til å avlegge regnskap for samtiden over sin gjøren og laden, og således opstod Augustins «bekjennelser» og Goethes «diktning og sannhet».

For tid og evighet er Goethes navn uløselig knyttet til «Faust» som Augustins til «Gudsstaten». Over begge disse to verker svever Guds ånd, men meget forskjellig er dens forhold til dikteren og til

teologen. I «Faust» er mennesket en Guds yndling, som ikke kan gå fortaapt så lenge han streber etter idealet.

Hvor dypt han enn synker og hvilke laster og synder han så enn faller for: til sist kneler han dog for madonna og blir fri for synder optatt i himmelen. Således dikter verdensbarnet Goethe. Teologen skriver anderledes. Han lar mennesket fra Adam av i et grandiøst syn dra forbi leseren, ikke overlatt til sig selv som Faust, men stadig overvåket av Guds forsyn. Den rettferdige Gud, som straffer det onde og beløn-

ner det gode. Denne lesning gir derfor også en indre tilfredsstillelse, som Faust aldri kan skape, tross alle de enkelte skjønnheter, fordi den trær alle rettsbegreper under føtter.

Goethe og Augustin er to av de største genier som noensinne har talt til menneskeheten. Hvem som er størst av dem er et fullstendig overflødig spørsmål, fordi geniet alltid er inkommensurabelt. Vi får være takknemlig for at der blandt mennesker er opstått slike to verdensånder, som hver på sin måte har nådd verdensberømmelse og udødelighet.

Katolisismen og det moderne Indien.

Efter Mgr. Rossillon, biskop av Vizagatapam.

(Forts.).

Gandhi og kristendommen.

Og hvilken stilling har så Gandhi til kristendommen? Lenge har han undgått å si det offentlig, men endelig har han demaskert sig i London. Det viser sig nu, at han nærmest må betegnes som en direkte fiende av den. Han mener at kristendommen deformerer sine tilhengere åndelig og gjør en samling av alle indiere umulig.

Uavhengighet skal være målet for alt et menneskes streben, og han har tilstått det åpent overfor en amerikansk journalist:

«Vi vil tåle misjonærene så lenge deres arbeid innskrenker sig til å utøve filantropi — men i samme øieblikk som de vil ha proselyter, må de fordrives!»

Det er den fremtid som Mahatmaen stiller oss i utsikt. For ham er de kristne utlendingene og derfor forbrytere mot hans uavhengighetsplaner. At de er i mindretall gjør dem foreløbig nokså uskadelige, men deres antall er dog nu 6 millioner og vokser jevnt og sikkert. De kristne er tallrikere enn Sikherne og Parsiserne, som Gandhi respekterer, fordi de er rike og mektige. Dessuten er de kristne farlige, da de er de best organiserte og de mest oplyste mennesker i Indien. 20 prosent av dem kan lese og skrive. Katolikkene har 56 dioceses med 3000 prester og 5000 ordenssøstre. Derav er 10 biskopper, 2000 prester og 3000 søstre innfødte. Regjeringen har like til nu tatt dem i sin beskyttelse og de har sete i rådsammeret sammen med Sikherne, Muhammedanerne o. s. v. I kammeret i Madras bekleder de kristne 10 plasser.

Men Gandhi — denne menneskevennlige og så liberale «hellige» har nektet å gi dem noen særrettigheter i en mulig kommende regjering. Det blev det avgjørende skille på Londoner-konferansen. Denne steilhet kommer til å skade Gandhi og gi den engelske regjering vind i seilene overfor nasjonalistene. Man har sagt ham: «Hvis De ingen rettigheter vil tilstå oss kommer vi til å anvende Deres egen kampmåte imot Dem!» Det var protestantene som fremkom med denne trusel — Gandhi bare smilte.

Stort sett har alle misjonærene gjort felles sak med

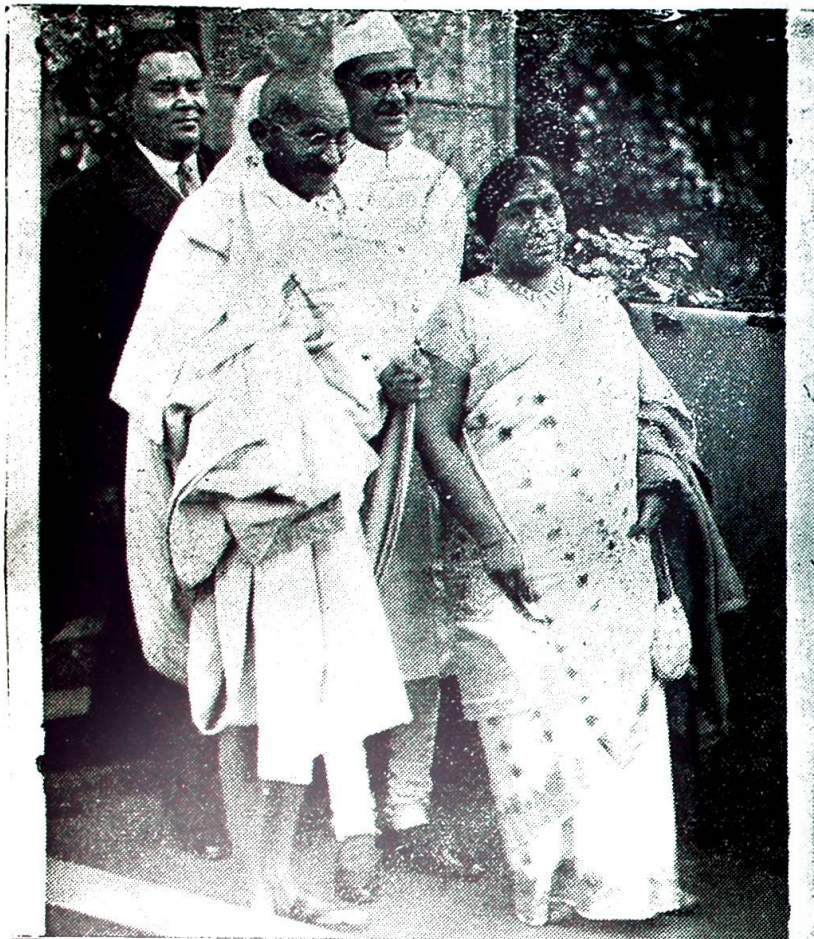
indierne, hvor det gjelder uavhengighetstanken — men på grunn av de forhold, som vi i øieblikket lever i, foretrekker vi sammen med de fleste indiere Englands regjering for de usikre vilkår som en innfødt regjering i øieblikket vilde kunne by oss. Vi trenger ennu i 50 år europeisk styre her for å kunne stabilisere våre menigheters eksistens og styrke deres numeriske antall, så de kan by en eventuell forfølgelse en kraftig motstand. Det er nemlig helt sikkert at man arbeider på å kneble oss. Vi elsker Indien og står forståelsesfullt overfor alle frihetsideer, men det er vår faste overbevisning at den engelske autoritet ennu en tid fremover er nødvendig for å fullende landets politiske oppdragelse, så det uten vanskelighet kan gå fra halv selvstendighet over i helt fritt selvstyre. Uten denne europeiske autoritet vilde landet med sine elleve forskjellige racer og med de mange forskjellige trosbekjennelser lett bli et bytte for anarki og bolsjevisme, da det ennu ikke er modent for selvstendighet. Vel er Gandhi ikke bolsjevik, men hans næstkommanderende er det alle sammen. Når de har nådd sitt mål, vil de kaste Mahatmaen overbord som en overflødig gjenstand og sette sine utopier ut i praksis, hvad ikke vil føre til annet enn at de vil legge landet helt øde i meget kort tid.

«Vil dere bli bedre styrt om den engelske regjering ikke var her?» spurte jeg en dag en innflytelsesrik og forstandig indier.

«Nei — men vi vil bli våre egne herrer.»

Indierne kan nu engang ikke mer tåle englenderne, men de tenker ikke på hvad en utdrivelse av dem vil koste landet.

Vel har europeere overalt bragt de farvede racer store fordeler, men det lar sig ikke benekte, at de har styrt dem hårdt og foraktet dem ved å behandle dem som mindreverdige og laverestående individer. De har vel bragt dem en slags dannelse, men den har vært gudløs og derved forårsaket alle de vanskeligheter, som de hvite nu lever under. De racer, som man har latt være uten moralsk støtte, har glemt fordelene ved å ha europeisk besetning og husker de hvite kun som

Snapshots fra Gandhi.

grunn til all deres elendighet. De vender sig derfor nu imot dem. «Gå frivillig, eller vi fordriver eder!» — dette rop hører vi nu fra Cap Comorin til den kinesiske mur. Kun kristendommen kan hjelpe her — den store guddommelige kristendom.

Kristendommen er imidlertid noe som kolonialregjeringen ikke har beskjeftiget sig med og derfor høster den storm idag hvor den sådde blest. Man kan ikke anklage noen bestemt regjering — alle bedyrer at de har gjort sin plikt, og man kan godt gå med på dette når man bare tilføier, at de har ikke gjort sin plikt *helt ut*. Derfor blir de nu alle som en skåret over samme kam.

En innfødt skribent har uttrykt dette på følgende måte:

«Vi orientalere danner de fire grener på en uhyre vifte: Indien, Indokina, Kina og Japan. Når der engang iblandt oss opstår en mann, som bemektiger sig viften og slår den sammen — da Gud hjelpe europeerne!»

Vårt ønske — de kristnes ønske er et helt annet. Mens de andre truer med krig — ønsker vi barmhjertighet og fred. Og lykkeligvis er Guds nådes øieblikk ikke forbi for disse stakkars mennesker. Jesu hjerte venter på dem med det inderlige ønske, at de alle må slutte sig til Ham. La oss alle samle oss i bønn om at våre forenede anstrengelser må føre Guds rike inn iblandt våre kjære farvede brødre — de som utgjør $\frac{2}{3}$ av den hele menneskehet.

Å tie om nestens feil.

Intet faller ofte så vanskelig som å tie stille — men heller intet er så viktig både i det daglige liv og i det åndelige liv som å kunne det, og intet beforder i den grad den indre tilfredshet som å kunne praktisere denne livskunst. Thomas a Kempis har rett når han sier at «munnens taushet er fredens beste bevarer», men som sagt: det *er* svært!

Savanarola sammenlignet engang hver enkelts liv med livet i en storby. Denne bys beboere er de enkelte lemmer og de enkelte egenskaper: øren, hender, føtter, fantasi, vilje osv. Man måtte alltid preke for alle disse innbyggere, men særlig lenge for tungen for å belære den både om talens rette bruk og å innskjerpe den taushetens hvile. Den første del av den preken, som man skulde holde for den, vilde da lyde: «Tal ikke om din nestes feil, selv om de ligger åpenbart for dagen! Å tale om nesten er en epidemi, som ikke bare som influenza optrær til bestemte tider, men som alltid her-

St. Josefsforeningens sang.

AV K. KJELSTRUP.

Mel.: «Jeg vil verge mitt land . . .»

*Gud velsigne vårt lag
som er samlet idag!
Her vi møtes igjen
med så mangen en venn.
Her blir sorgene glemt,
under alvor og skjemt,
og her våkner til liv hvad i hjertet er gjemt.*

*Her med mannsnot og makt
vi om Kirken slår vakt.
Den vil høine vår ferd
og gi livsdagen verd.
Blir der skrammer og sår,
hver gang kampen er hård,
står vår tro som vår trøst lik en soldrøm i vår.*

*Er der malm i en mann,
så han tør hvad han kan,
er der trosglød og ild,
så han vet hvad han vil —
blir der sol over vang
under arbeidets gang,
og da adles hans verk hele livsdagen lang.*

*Ja, vi elsker vårt lag,
hvor så mangen en dag
vi fant redning og råd
for vår lagnad og dåd.
Gid vi mange kan nå,
så foreningen må
med Sankt Josef som vern gjennom årene stå!*

Herhjemme —:

Pastor Theeuwes forlater Norge.

Fra Vikariatet meddeles: Velærv. pastor *Theeuwes* er meddelt avskjed i nåde fra Hammerfest sogneprestembede og vil med Vikariatets samtykke i nær fremtid stille sig til rådighet for Sveriges Apostoliske Vikariat.

Som bekjent vil patrene av den Hl. Familie i løpet av sommeren overta sjelesorgen i Nord-Norge. Imidlertid har de nu overtatt Hammerfest sogneprestembede, forat pastor *Theeuwes* kan begi sig til Sverige og avhjelpe den der inntråtte prestemangel.

Pastor *Josef Theeuwes*, som tilhører bispedømmet Breda i Holland, kom til Norge i 1926 og har virket som kapellan i Bergen og Fredrikstad inntil han i 1928 blev utnevnt til sogneprest på Hammerfest. Han har i disse år nedlagt et dyktig og fortjenstfullt arbeide og bl. a. levert en rekke interessante bidrag til «St. Olav». Han har vunnet sig mange venner i Norge, og hans prestegjerning her vil bevares i takknemlig erindring.

jer, vinter som sommer, og følger med på spaserter, blir stående på gaten og tar plass i den lune ovnskrok. Den sniker sig inn hos alle, ung eller gammel, rik eller fattig, mann eller kvinne.»

Timelenge kan menn sitte og kritisere foresatte, kolleger, medarbeidere, arbeidsgivere osv. — og timelenge kan kvinner sitte i teselskaper og konditorier og drøfte sine venniners gjøren og laden for slett ikke å tale om de såkalte offentlige personers privatliv! Og hvorfor gjør man det egentlig? For underholdning?

I grunnen skulde da en underholdning ha en glad og opmuntrende karakter — men kan virkelig all snakken og skumlen over nesten gi en opmuntrende og tilfreds stemning? Der blir alltid noe kvelende i den luft, som forgiftes av sladder, selv om den ikke er ondt ment.

Er det av interesse for nesten vi diskuterer ham?

Meget mulig — men denne form for interesse er i alle tilfelle ikke nestekjærlighetens, ti «kjærlighet gleder sig ikke ved det onde». Nei — det er ikke kjærlighet, men kamuflert misundelse, ufordragelighet og kritikkpsyke, som dikterer oss når vi drøfter vår neste på en måte, som vi skulde ha oss meget frabedt selv å bli behandlet på. Men på dette område som på få andre kan man være sikker på at man høster som man sår!

Stor skyld har også avisene, som for de flestes vedkommende befordrer den trang til kritikk av alt og alle som ligger latent i oss. Hvert nummer inneholder kritikk av alt mellom himmel og jord — men mest er den bare slag i luften, og setter mennesker op uten å vise veien til noe bedre enn det man har. I det hele tatt var det ikke av veien om man spurte sig selv, når man føler trang til å «drøfte» noen eller noe: «Ja, men vil det hjelpe?» Har egentlig noen gang en drøftelse av nestens feil bak hans rygg hittørt en forbedring?» Tvertom — i den atmosfære drepes nestekjærligheten mer og mer. Og gjør man stadig menneskene slette når man omtaler dem, blir man uvegerlig etterhvert slettere og slettere. Når en liten «koselig» sladderstund er til ende, er man samtidig selv blitt et ikke så lite stykke kjærlighetsløsere, og kunde på hjemveien si til sig selv med Thomas a Kempis: «Så ofte jeg var blandt menneskene, er jeg blitt et dårligere menneske.»

Hvor må det ha vært en stor og herlig tid da hedningene henviste på de kristne og sa: «Se, hvor de elsker hverandre!» Kan man *nu* gå i statsforsamlingene, i fabrikklokale, i partimøter, på arbeidsplasser, på kontor og i private selskaper, og med sannhet si det samme? Hvor vil det bli forferdelig når vi engang står for vår himmelske dommer og skal gjøre regnskap for alle våre ord! Hvor vilde det dog se anderledes ut i verden om tunge og penn blev ført i litt mer av kjærlighetens ånd! Vilde man ikke kritisere negativt uten man samtidig hadde det positive å sette inn — vilde det se anderledes ut i våre aviser — vilde man ikke si noe om andre, som man ikke vilde gjenta til dem selv, vilde det se anderledes ut i de mellommenneskelige forhold!

Der blev fornylig fortalt om et menneske, at hennes liv hadde vært diktert av to ting: *å tie og aldri å dømme*. Kan der sies noe bedre om noen? Om vi forsøkte å etterleve dette — — —.

Rettelse.

Ved en inkurie har der i artikkelen Høitidsdag på Syl-ling i forrige nummer innsneket sig den feil, at St. Franciskus-Xaver-søstrenes Postulanthus i Bussum er blitt betegnet som kongregasjonens moderhus. Da kongregasjonen bare finnes her i Norge har den selvfølgelig også sitt moderhus her, nemlig i Bergen.

*Oslo.**St. Josefsforeningens patronatfest.*

Der er en egen hyggelig stemning over St. Josefsforeningens fester, og der var mange av foreningens medlemmer med damer og bekjente møtt frem, da formannen O. B. Olafsen ønsket velkommen. Efter avsyngelsen av Mgr. Kjelstrups vakre sang: «Vi elsker vår kirke» til fru Lærum-Liebichs skjønne melodi gikk man til de festlig dekkede bord, hvor næstformannen G. Geist bød velkommen tilbords. Festtalen blev holdt av foreningens direktør, Pater Vanneufville, som fremstillet den hellige Josef som det store ideal, og la alle medlemmene på sinne å følge hans eksempel. Til talen sluttet sig en ny sang av Mgr. Kjelstrup: «St. Josefsforeningens sang», som er inntatt annet sted i bladet. Efterpå talte formannen for gjestene: sogneprest Kjelstrup, Pater Vanneufville, sogneprest Breukel, sogneprest van der Vlught og Pastor Gorrissen, og konkluderte i en takk til monsignoren for den vakre sang, han hadde gitt foreningen. Talen fikk sterk tilslutning og efterfulgtes av et begeistret tre ganger tre hurra for forfatteren. Aftenen bød tillike på en strålende overraskelse, idet man fikk besøk av en dobbeltkvartett fra Oslo damekor, som vakkert og stemningsfullt sang en rekke sanger, hvor soloene blev utført av frøkne Rognaldsen og Dybvik helt ut kunstnerisk. På gjestenes vegne takket sogneprest van der Vlught ved desserten og ønsket foreningen fortsatt god fremgang. Som eneste ugift mann i foreningen holdt Kristian Bergmann en morsom tale for damene. Mgr. Kjelstrup takket for maten og rettet noen anerkjennende ord til styret. Efterpå var der musikalsk underholdning av frk. Teigen og Olav W. Olafsen og oplesning av frk. Rognaldsen — og alle prestasjonene lønnes med stormende og velfortjent bifall. Formannens frue blev derpå varmt takket på foreningens vegne av B. Granberg, som fremhevet hennes store og velutførte arbeid som vertinne og overrakte henne en praktfull blomsterbukett under bifall av de tilstedeværende. — Alt i alt var det fra først til sist en ualmindelig vellykket fest som foreningen har ære av og styret fortjener stor takk for.

E n f e s t d e l t a g e r.

Trondheim.

I «Adresseavisen» leser vi: Innen den herværende katolske menighet har man en tid arbeidet for å skaffe et søsterhjem, og man har nu festet sig ved Militærforeningen som en bygning som skulde være vel skikket for dette øiemed. Det har en tid vært drevet forhandlinger uten at det ennu foreligger noen endelig avgjø-

relse. Det er dog utsikt til at kjøpet skal gå i orden. For selgeren drives forhandlingene av overrettssakfører Henrik Bauck. — På Militærforeningens tomt stod opprinnelig en eldre bygning som eides av Forsvarsdepartementet og som blev overlatt til Trondheims Militærforenings benyttelse. Foreningen måtte imidlertid gå til betydelige nybygninger og fikk til disse lån av Chefgårdsfondet. Bygningen eies nu av Forsvarsdepartementet og Chefgårdsfondet. — Som ovenfor nevnt er det den katolske menighets hensikt å benytte bygningen som søsterhjem, men da den blir vel stor til dette formål — det er jo bare 27 søstre her i byen — kan det også tenkes at den ved siden av også blir benyttet i andre øiemed. Forhandlingene om kjøp føres for den katolske menighet av advokat Einar Dahl.

— og derute:*Vatikanet.*

Signorina Cecilia Serafini, datter av Vatikanets guvernør, blev forleden viet til Signor Spalazzi. Ceremonien fant sted i Capella Paolina i Vatikan-byen og forrettedes av kardinal Pacelli, hvorefter de nygifte mottokes av Hs. Hl. Paven, som overrakte bruden en praktfull rosenkrans. Dessuten utnevnte Paven guvernør Serafini til Marchese, og kongen av Italien tilstillet ham storkorset av St. Maurice og St. Lazarus-ordenen. At Kardinal Pacelli selv forrettet ved vielsen er den største ære som kan vises et brudepar, da kardinalsekretæren er kirkestatens høieste personlighet næst efter Hs. Hl. Paven kan imidlertid aldri forrette en vielse — da således en nevø av Benedikt XV giftet sig, blev også bare han og hans frue mottatt i audiens efterpå.

Vatikanstatens 1000 innvånere.

I disse dager har den italienske regjering utgitt en fortegnelse over Vatikanstatens innvånere. Denne liste, som er datert 31. desember 1931, angir det samlede antall mennesker til 994, hvorav de 771 er statsborgere. Innfødte er elleve — fem gutter og seks piker. På nasjonalitet fordeler de sig som følger: 837 italienere, 115 schweitzere, 10 tyskere, 9 franskmenn, 5 spaniere, 2 hollendere, 1 østerriker, 1 tsjekoslovak, 1 amerikaner, 1 belgier, 1 polakk. Listen over de italienske borgere bærer som første navn: Pave Pius XI, Achillè Ratti. Ellers er fortegnelsen alfabetisk og kuriekardinalenes navn finnes spredt inn mellem arbeidernes og betjeningens. Tallet på innbyggerne er vokset i løpet av det siste år fra 650.

Salesianerne

teller nu i 45 ordensprovinser 670 etablissementer med 9561 medlemmer. Deriblandt en kardinal (Hlond i Posen), 2 biskoper og to apostoliske administratorer. På generalkapitlet i Turin 14. mai skal den nye generalforstander velges som skal efterfølge den i desember 1931 avdøde Don Phillipp Rinaldi.